

Hvem tilfalder EU-støtten, når det søges af et konkursbo?

Sidetæl: 2

Forfatter: Malene Buch Andersen, Verner Holm

Forfattere: Af Malene Buch Andersen, advokat,
Mogens Norlén og advokat, Verner Holm, Advokat,
Penta Advokater A/S

Af Malene Buch Andersen, advokat, Mogens Norlén og advokat, Verner Holm, Advokat, Penta Advokater A/S

Resumé

I denne artikel redegøres der for udbetaling af EU-støtten ved landbrugskonkurser. Artiklen er udarbejdet fra et insolvensretligt synspunkt og behandler spørgsmålet om, hvem EU-støtten tilfalder, når den søges af et konkursbo eller under et brugeligt pant. Spørgsmålet behandles ud fra forskellige retlige og faktiske omstændigheder og har sigte på praktikere og jurister inden for landbrugskonkurser.

1. Problemstillingen:

Som praktiker og jurist med erfaring inden for landbrugskonkurser ses en problemstilling, som stadig synes at give anledning til tvivl og diskussion blandt kollegaer og involverede parter i landbrugskonkurser. Nemlig hvordan EU-støtten behandles i de tilfælde, hvor den søges af konkursboet, herunder hvem den tilfalder.

Det er en problemstilling, som har væsentlig betydning, idet EU-støtten ofte udgør et betragteligt beløb til udbetaling for de enkelte landbrug, og idet boets panthavere ligesom boets kreditorer selvfølgelig ønsker del heri. Når et landbrug i dag går konkurs, ser vi i langt de fleste tilfælde, at der i boet er såvel panthavere som simple kreditorer. Der skal således udarbejdes et regnskab over den del af boet, som pantet omfatter – det såkaldte panthaverregnskab i henhold til [konkurslovens § 87](#). Ligeledes skal der udarbejdes en boopgørelse over den del af boet, der ikke vedrører panthavernes rettigheder. Det er derfor aktuelt og betydningsfuldt for kuratorer og kreditorer, at der er klarhed over behandlingen af EU-støtten, således at der ikke opstår en uensartet behandling heraf. Sigtet med nærværende er ikke en gennemgang af flere rettigheders behandling, som måtte opstå i landbrugskonkurser, men alene retten til udbetaling af EU-støtte, når den søges af et konkursbo.

2. Lovgivning og definitioner:

Som en del af det Europæiske Fællesskabs (EF) landbrugspolitik indførtes i 1992 hektarstøtteordningen. Hektarstøtteordningen blev i 2009 erstattet af den såkaldte enkeltbetalingsordning i henhold til rådsforordning EF nr. 73/2009 af 19. januar 2009. Senere i 2013 blev denne erstattet af EU [forordning nr. 1307/2013](#) af 17. december 2013.

Formålet med indførelsen af hektarstøtteordningen i 1992 var at skabe lige prisvilkår på markedet ved at yde producenterne en godtgørelse, som skulle opveje nedsættelsen af priserne på markedet. Dermed var det overordnede formål at øge landbrugets konkurrencedygtighed på verdensmarkedet. Støtten var en godtgørelse til selve landbrugsvirksomheden og den enkelte landmand. Formålet synes ikke ændret med de efterfølgende forordninger i henholdsvis 2009 og 2013.

Den 1. januar 2015 trådte EU's nye landbrugsreform ^[Note 1] i kraft i EU's medlemslande. Denne fører visse nye regler for udbetaling af EU-støtte med sig, men er i høj grad en videreførelse af principperne fra de tidligere forordninger. Landbrugsreformen fra 2015 havde et større miljøsigte samt til formål at forbedre fordeling af EU-støtten. EU-reformen er gennemført i Danmark ved bekendtgørelse. ^[Note 2] EU-støtten er med reformen blevet opdelt. Herefter er der en grundbetaling, som er udtryk for den grundlæggende støtteordning. Derudover kan der opnås yderligere støtte ved opfyldelse af bestemte krav, herunder visse grønne krav. I det følgende vil der ikke blive sondret mellem de forskellige dele af de støtteberettigede beløb og betingelserne herfor. Støttebeløbene vil blive betegnet samlet som EU-støtten

Det overordnede formål med EU-støtten synes fortsat at være det samme som ovenfor – nemlig at sikre, at EU's landmænd opretholder en konkurrencedygtighed på verdensmarkedet, hvilket er hele grundidéen bag EU-støtteordningen. Dermed kan det også være interessant at overveje, hvilke formål EU-støtten ikke har. Her kan det blandt andet synes nærliggende at fastslå, at det med EU-støtteordningen ikke – uanset om vi ser på formen i dag eller den oprindelige form – har været et formål at yde kreditorerne til den enkelte landbruger ekstra sikkerhed for deres kreditgivning. ^[Note 3] Vi må under alle omstændigheder kunne konstatere, at det intetsteds i reglerne eller forarbejderne hertil fremgår, at dette har været formålet.

EU-støtten kan opdeles i to dele. Betalingsrettighederne hertil og enkeltbetalingerne, der udkommer heraf. Udbetaling af EU-støtte forudsætter, at ansøgeren har betalingsrettighederne hertil på ansøgningstidspunktet. På baggrund af disse betalingsrettigheder kan der søges om enkeltbetalinger af EU-støtten. EU-støtten kan søges én gang om året i perioden fra primo februar til medio april.

Ud fra reglerne i EU-forordningen kan en betalingsrettighed ejes af ejendommens ejer eller bruger, også benævnt landbrugeren. Vi finder ikke i EU-forordningen nærmere definitioner af, hvad en betalingsrettighed er. En betalingsrettighed er ikke en fordringsret eller en simpel fordring på EU-støtten, idet der ikke er en skyldner tilknyttet betalingsrettigheden. Med dette ikke sagt, at en betalingsrettighed ikke kan have eller har en formueværdi. Med betalingsretten gives der fra myndighedernes side en meddelelse til landbrugeren om, at denne er godkendt som støtteberettiget og dermed har ret til at søge EU-støtte på baggrund af det antal betalingsrettigheder, som landbrugeren er i besiddelse af. Betalingsrettigheden er således en såkaldt legitimationsret for landbrugeren til at søge EU-støtte på grundlag af de betalingsrettigheder, landbrugeren råder over.

Betalingsrettigheder kan overdrages som ethvert andet aktiv ved salg eller udleje. Betalingsrettigheder kan imidlertid også overdrages til sikkerhed i form af pantsætning, hvilket giver anledning til yderligere uddybning. Der har først og fremmest i praksis været tvivl om, hvordan en sådan pantsætning kan ske, herunder hvad der er rette sikringsakt. Da en betalingsrettighed ikke er en simpel fordring, følger sikringsakten for pantsætning ikke af [gældsbrevslovens § 31](#). I praksis har der imidlertid vist sig en udbredt opfattelse af, at når der sker overdragelse af en betalingsrettighed til sikkerhed, med andre ord når en betalingsrettighed pantsættes, er sikringsakten registrering af pantet i NaturErhvervstyrelsen – det nuværende Landbrugs- og Fiskeristyrelsen. Det praktiske tilfælde er, at landbrugeren har pantsat sin betalingsrettighed til sit pengeinstitut, hvorefter der som sikringsakt foretages en registrering i Landbrugs- og Fiskeristyrelsen. Ud fra den juridiske lære må der stilles spørgsmålstejn ved denne fremgangsmåde, som ikke synes at have juridisk belæg. Samtidig må det også erkendes, at relevante aktører i praksis accepterer dette.

Ud fra den traditionelle juridiske lære bør pantsætning af en betalingsrettighed ske ved etablering af en underpanteret i løsøre i henhold til [tinglysningslovens § 47](#). Dermed er tinglysning heraf rette sikringsakt. Som ovenfor anført, er holdningerne imidlertid forskellige. Ved en forespørgsel hos Tinglysningsretten kan der da heller

ikke oplyses om, hvor mange underpantsætninger af betalingsrettigheder der måtte være foretaget. Med ovenstående taget i betragtning, tyder det imidlertid på, at det er et fåtal.

Vi er bekendte med, at der for tiden verserer en kæresag ved landsretten vedrørende et afvist løsørepantebrev med pant i betalingsrettigheder. ^[Note 4] Helt entydigt kan ovennævnte problemstilling således ikke besvares. Dommen vil forhåbentligt give os afklaring på problemstillingen for rette sikringsakt fremadrettet. I det følgende forudsættes det, at pantsætning er sket med foretagelse af rette sikringsakt.

En panthaver med sikkerhed i en betalingsrettighed kan efter at have foretaget udlæg til forauktionering sælge betalingsrettigheden – enten frivilligt (efter aftale) eller tvangsmæssigt. I det råderetten over betalingsrettigheden forbliver hos pantsætter, bevarer pantsætter dermed også retten til at ansøge om EU-støtte, indtil pantet er realiseret. Det faktum, at landbrugeren har pantsat sin betalingsrettighed, medfører ikke, at den konkrete panthaver i betalingsrettigheden kan kræve udbetaling af EU-støtten, som kan opnås på baggrund af den eller de pantsatte betalingsrettigheder.

En betalingsrettighed anses endvidere ikke for omfattet af ejendomsphanthaveres pant i landbrugsejendommen. Vælger en landbruger eller kurator i et konkursbo med landbrug at sælge de til landbruget tilknyttede betalingsrettigheder, tilfalder provenuet således boet som et frit aktiv og ikke ejendommens panthavere.

3. Hvem tilfalder EU-støtten, når den søges af et konkursbo?

Situationen, der med nærværende ønskes behandlet, er, hvad der sker med EU-støtten, når et landbrug går konkurs og tages under konkursbehandling, herunder hvem EU-støtten tilfalder. Når et landbrug tages under konkursbehandling, indtræder konkursboet i landbrugets rettigheder og visse driftsmæssige forpligtigelser. Dermed kan kurator på vegne af boet søge EU-støtte ud fra de betalingsrettigheder, der nu måtte forefindes. I de sjældne forekommende situationer, hvor der ikke er tinglige rettigheder i ejendommen, må det klare udgangspunkt være, at EU-støtten tilkommer boet som frie midler.

Ser man i de dagældende forordninger af 2009 og 2013 eller den nye EU-landbrugsreform, findes der ingen vejledning eller retningslinjer for udbetaling af EU-støtten, *når der er stiftet tinglige rettigheder i landbrugsejendommen eller i de konkrete betalingsrettigheder*. Det er denne konkrete situation, som vi ønsker at afdække. Generelt er lovgivningen tavs om betydningen heraf. Til afklaring heraf må EU-retten sammenholdes med national ret. Dette selvfølgelig med EU-rettens forrangsprincip i mente. Endvidere må formålsbetragtninger med hele EU-støtteordningen vurderes som et bidrag til afklaring heraf.

Når et landbrug er taget under konkursbehandling, overgår retten til at råde over aktiverne til konkursboet ved kurator, jf. [konkurslovens § 32](#). Det er kurators opgave at varetage alle kreditorernes interesser, herunder panthavere som simple kreditorer. Kurator har derfor også en pligt til at ansøge om EU-støtte på baggrund af de betalingsrettigheder, der er knyttet til landbruget – i hvert fald indtil disse måtte være realiseret. Men hvad sker der egentligt med EU-støtten ved udbetalingen, når der eksempelvis er stiftet tinglige rettigheder over ejendommen, i betalingsrettighederne eller lignende situationer? Dette vil blive behandlet i det følgende.

- Hvis der er tinglyst ejendomspant i landbruget: I stort set alle landbrug vil der være stiftet ejendomspant af realkreditinstituttet og/eller pengeinstituttet til sikkerhed for gæld. Dermed er der pant i landbrugets ejendomme. Omfattet af et ejendomspant er tilbehøret hertil i henhold til [tinglysningslovens § 37](#). Dette vil hovedsagligt være driftsinventar og driftsmateriel. Det kan være nærliggende at antage, at ejendomspantet, herunder tilbehøret i henhold til § 37, vil omfatte den EU-støtte, som udbetales efter kurators ansøgning herom. Der findes flere synspunkter herfor.

I [tinglysningslovens § 37](#) fremgår det, at »andre frembringelser, for så vidt de ikke udskilles som følge af regelmæssig drift af ejendommen« er omfattet af tilbehørspantet. EU-støtte kunne her antages at være omfattet. Det er imidlertid ikke tilfældet. Formålet med [tinglysningslovens § 37](#) er ikke at udvide og forøge

pantesikkerheden, men derimod at undgå forringelser heraf. Ud fra denne formålsfortolkning af bestemmelsen vil EU-støtte ikke være omfattet af pantet. Dertil kommer, at EU-støtten er en indtægt til landbrugsvirksomheden i drift og ikke en indtægt af den pantsatte ejendom. Også af denne grund er EU-støtten ikke omfattet af [tinglysningslovens § 37](#).

Panthavere stiller ofte sikkerhed for driften af landbruget under konkursperioden og afholder i den forbindelse udgifter til fortsat drift. Dette er i sagens natur for at bevare pantets værdi. Det ses anført af panthavere, at de bør oppebære EU-støtten som følge af driftens fortsættelse på panthaveres regning. Panthaveres sikkerhed i form af ejendoms pant er imidlertid alene tilknyttet ejendommen, hvorimod EU-støtten er tilknyttet den konkrete bedrift, herunder landbrugsvirksomheden og landbrugeren personligt. Idet kurator utvivlsomt indtræder i bedriften som eneansvarlig herfor, kan EU-støtten i den sammenhæng fortsat alene rettes mod og udbetales til den driftsansvarlige kurator og dermed boet. Panthavere kan således heller ikke af denne grund modtage EU-støtte, selvom dette måtte findes rimeligt ud fra ovenstående betragtninger.

Ejendoms panthavere har endvidere til støtte for, at de skal oppebære EU-støtten, gjort gældende, at de stiller den pantsatte jord til rådighed for konkursboet. Som vederlag herfor må de oppebære EU-støtten. Heller ikke dette synspunkt ses at have hjemmel. Det er kurator, som har ansvaret for driften, og som suverænt råder over jorden samt dyrkningen heraf. Det gør panthaverne ikke. Panthaverne har naturligt en interesse i boets råden for at sikre pantets værdi, herunder eksempelvis ved at jorden tilsås og dyrkes. Panthaverne medvirker ofte økonomisk til at sikre dette, men udgangspunktet er, at dette sker under ledelse af kurator under konkursbehandlingen.

Ovenstående betragtninger er fastslået i retspraksis ved højesteretsdommen [U.2000.1592](#) H. I dommen havde et realkreditinstitut ejendoms pant i en landbrugsejendom. Landbruget blev erklæret konkurs i juni 1994, og der indledtes konkursbehandling. Forinden konkursen – i marts 1994 – var der ansøgt om hektarstøtte, den nuværende EU-støtte. Støtten blev udbetalt i marts 1995 til konkursboet. Realkreditinstituttet anlagde herefter sag med påstand om, at hektarstøtten skulle udbetales til panthaver og ikke konkursboet. Højesteret tiltrådte landsrettens begrundelse og afgørelse om, at ejendoms pantet ikke omfattede hektarstøtten. Af landsrettens præmisser fremgik det, at hektarstøtten knyttede sig til landbrugsvirksomheden og ikke til ejendommen. Dommens præmisser stemmer overens med ovenstående om, at kurator overtager forpligtigelserne til landbrugsdriften og dermed virksomhedsdriften.

Retspraksis synes ikke siden hen at have taget stilling til denne konkrete situation. Dog tog Højesteret stilling til et lignende tilfælde i [U.2012.1710](#). Her var der tale om en graveafgift, der var indgået i et konkursbo. Spørgsmålet var, hvorvidt denne grave-afgift skulle medtages i panthaverregnskabet. Graveafgiften blev beregnet og betalt som følge af mængden af opgravet grus. Der var ligeledes her tale om et konkursbo, der vedrørte landbrugsdrift. Højesteret tiltrådte fogedrettens afgørelse om, at graveafgiften ikke skulle medtages i panthaverregnskabet. Der synes dermed ikke at være sket en ændring i retspraksis. EU-støtten må derfor fortsat tilfalde konkursboet, uanset om der er ansøgt herom forinden konkursens indtræden eller under konkursbehandlingen.

Såfremt det var tilfældet, at EU-støtten tilfaldt ejendoms panthavere og ikke konkursboet, kunne man tænke sig til nogle uheldige konsekvenser herved. Eksempelvis kunne panthavere have interesse i at indlevere konkursbegæring umiddelbart inden EU-støttens udbetaling, alene for at denne ikke ville tilgå landbrugeren og/eller konkursboet, men i stedet tilgå panthaverne.

Ændres situationen ovenfor, hvis den pantsatte jord er bortforpagtet til tredjemand af konkursboet? Kurator har fortsat her dyrkningspligten samt råderetten. Ejendoms panthaver har pant i den udlejede jord, og de rene lejeindtægter indgår derfor i panthaverregnskabet som en indtægt af pantet. Udgangspunktet må derfor også her være, at boet i henhold til ovenstående kan oppebære EU-støtten, selvom der er tale om bortforpagtning. Det får i denne situation betydning, hvad der er aftalt i relation til forpagteren af jorden, samt hvorvidt denne »låner« betalingsrettighederne og derfor kan ansøge om EU-støtte til den forpagtede jord. Hvis intet er aftalt, må

udgangspunktet være som ovenfor, at EU-støtten tilfalder konkursboet som frie midler. Er forpagtningsaftalen indgået forinden konkursens indtræden, hvorved konkursboet blot indtræder heri, er konkursboet selvfølgelig forpligtet af de aftaler, der måtte være lavet omkring forpagtningen og EU-støtten.

Når forpagtningstilfældene diskuteres, rejser der sig også et andet spørgsmål. I praksis ser vi ofte, at forpagtningsafgiften indeholder både den rene forpagtningsafgift samt tillæg af EU-støtte. Såfremt boet skal modtage en sådan forpagtningsafgift, må udgangspunktet være, at den rene afgift skal indgå i panthaverregnskabet, og at den del, der relaterer sig til EU-støtten, vil være frie midler i boet.

- Hvis ejendommen er overtaget til brugsant: Efter retsplejelovens § 588, stk. 1, kan en ejendomsant overtage brugen af den pantsatte ejendom. Det vil typisk være et realkreditinstitut med ejendomsant, der overtager landbruget til brugsant. Efter bestemmelsens ordlyd er det alene den »pantsatte ejendom«, brugsant overtager brugen og driften af, men dette er imidlertid ikke tilfældet i praksis og måske heller ikke særligt hensigtsmæssigt set fra en praktisk synsvinkel. Ofte ses derimod, at ant overtager driften af ikke-pantsatte aktiver (fx beholdninger fra forpagtede arealer), der måtte forefindes på ejendommen.

Brugsant kan søge at opnå dækning af sit krav igennem indtægter ved driften, hvis indtægterne er omfattet af antens pant. Med andre ord kan brugsant søge sig fyldestgjort gennem pantets brugsværdi. Modsat kan brugsant ikke oppebære de indtægter, der ikke hidrører fra pantet. Dette sker imidlertid ofte alligevel, og som regel efter aftale med landmanden. Ender landbruget efter brugsantperioden i en konkurs, vil dette imidlertid kunne være en omstødelig indtægt for brugsant, som derfor skal tilbagebetale denne til konkursboet. Søger der EU-støtte, mens brugsanteforholdet består, må EU-støtten antagelig tilfalde brugsant. ^[Note 5] Det er ikke brugsants rolle som ant, der tilsiger dette, men brugsants rolle som driftsbestyrer. Af denne grund skal EU-støtten tilfalde brugsant.

EU-støtten tilfalder brugsant, indtil brugsantperioden ophører. Søger konkursboet EU-støtte for et landbrug, hvor ant muligvis forinden og helt frem til dekret har været brugsant, vil EU-støtten ikke tilfalde ant af denne grund. EU-støtten tilfalder i så fald konkursboet som frie midler. Dette understøttes også af dommen J.2000.1592 H. I dommen havde et realkreditinstitut haft landbruget til brugeligt pant frem til konkursens indtræden og efterfølgende overtaget ejendommen på tvangsauktion. Højesteret fastslog, at hektarstøtten ikke var udbetalt i tiden hvor brugsanteforholdet bestod, hvorfor realkreditinstitutionen ikke kunne oppebære hektarstøtten.

I situationer, hvor der foreligger en vedvarende transport til en anden end brugsant, må det anbefales, at brugsant forsøger at indgå en aftale med transportant om videretransport af EU-støtten. Således kan brugsant sikre sig denne.

- Hvis der er etableret pant i betalingsrettigheder: Som tidligere nævnt kan pant i betalingsrettigheder antageligt etableres ved en underant, dog med de ovenfor anførte synspunkter i mente. Som følge heraf kan der opstå den situation, at konkursboets tilhørende betalingsrettigheder allerede er pantsat ved konkursens indtræden. Dette medfører imidlertid ikke, at kurator er afskåret fra at ansøge om EU-støtte på baggrund af de pantsatte betalingsrettigheder eller fra at modtage EU-støtte. Som anført ovenfor vil en pantsætning af betalingsrettigheder medføre, at man som pantsætter fortsat kan råde sædvanligt herover. Herunder kan pantsætter ansøge om EU-støtte, idet pantsætningen netop ikke omfatter EU-støtten. Konkursboet kan derfor søge EU-støtte på baggrund heraf og få EU-støtte udbetalt. Dette indtil ant har tiltrådt pantet ved udlæg, hvorefter ant kan søge at realisere betalingsrettighederne. Indtil ant har solgt eventuelle betalingsrettigheder, oppebærer konkursboet retten til at ansøge om EU-støtten og dermed også til at modtage EU-støtten som frie midler.

I den situation, hvor ant har tiltrådt og realiseret pantet i betalingsrettigheder, er der intet til hinder for, at konkursboet erhverver nye betalingsrettigheder, såfremt kurator finder dette tjenligt for boet. Konkursboet vil da kunne ansøge om EU-støtte på baggrund af disse.

Visse panthavere har anført et synspunkt om, at EU-støtten må betragtes som »frugter« af pantet i en betalingsrettighed og derfor bør tilgå panthaver i henhold til principperne om pantets frugter. Efter panterettens juridiske forståelse af, hvad pantets frugter omfatter, er det alene; hvad pantet selv kaster af sig. ^[Note 6] En betalingsrettighed kaster ikke EU-støtte af sig uden forudgående ansøgning herom, ligesom EU-støtte ikke automatisk tilkommer indehaveren af betalingsrettigheder. Der er en række formelle og materielle betingelser, som skal være opfyldt, før udbetaling af EU-støtte kan ske. Disse er ikke knyttet til betalingsrettighederne, men til driften. Endvidere kan påstanden også afvises, idet panthaver ikke opnår ret til udbetaling af EU-støtte eller ret til at ansøge om EU-støtte, blot ved at have tiltrådt pantet i en betalingsrettighed. Panthaver opnår alene en ret til at realisere betalingsrettigheden. EU-støtte kommer derved ikke af sig selv ved at have pant i betalingsrettigheden, og således kan det ikke betragtes som pantets frugter.

- Hvis der er givet transport i EU-støtten: EU-støtten kan som ovenfor nævnt ikke oppebæres af kreditorer som følge af pant i betalingsrettighederne, uanset om pantet er tiltrådt eller ej. Derimod kan landbrugeren give transport i EU-støtten til eksempelvis selvsamme juridiske person, som måtte have pant i landbrugsejendommen, pant i betalingsrettighederne mv. En sådan transport kan gives, uanset om betalingsrettighederne er pantsat eller ej. I praksis ses ofte, at landbrugeren har givet pengeinstituttet transport i EU-støtten – dette eventuelt samtidig med, at pengeinstituttet har fået pant i betalingsrettighederne. Der er heller ikke noget til hinder for en sekundær transport heri. Sikringsakten ved transport i EU-støtte iagttages ved meddelelse herom til skyldner i henhold til [gældsloven § 31](#). Landbrugs- og Fiskeristyrelsen bliver som udbetaler heraf skyldner. Hvis der er givet transport i EU-støtten, før landbruget tages under konkursbehandling, må EU-støtten tilfalde transporthaver og ikke konkursboet. Dette uanset at der alene er ansøgt om EU-støtten på tidspunktet for konkursens indtræden, men endelig bevilling endnu ikke er givet. Dette begrundes med, at der kan gives transport i allerede ansøgte støttebeløb, som endnu ikke er bevilliget. En behørig ansøgning må anses som havende tilstrækkelig retmæssig klarhed og individualitet til, at EU-støtten, som udkommer heraf, kan gøres til genstand for transport som en fremtidig fordring. Transporten må derfor respekteres af konkursboet, dog under iagttagelse af omstødsreglerne i konkurs. Er ansøgning derimod ikke indsendt forinden konkursdekret – men er der alene givet en generaltransport på EU-støtten uden henvisning til en konkret indleveret ansøgning – vil konkursboet ikke skulle respektere en sådan transport. EU-støtte der ansøges under konkursbehandlingen og bevilliges herefter, vil således tilgå konkursboet som frie midler.

4. Konklusion

Ud fra ovenstående kan det konstateres, at der er forskellige opfattelser af, hvordan EU-støtten skal behandles, herunder særligt i konkursregi. Der findes en række forskellige holdninger og synpunkter, som i konkrete situationer kan anses som pragmatiske og rimelige, men som der ikke er juridisk belæg for.

Ud fra ovenstående kan det fastslås, at såfremt konkursboet søger EU-støtte, tilkommer udbetalingen boet som frie midler. Det er dermed ikke midler, som ejendomsparthavere skal have del i, ligesom panthavere i betalingsrettighederne heller ikke kan oppebære EU-støtten alene som følge af pantsætningen. Regnskabsmæssigt skal EU-støtten i konkursboet behandles som en særskilt indtægt, som ikke er omfattet af tinglige rettigheder.

Tillige konstateres det, at brugspanthavere heller ikke oppebærer EU-støtte alene som følge af brugspantet.

Det eneste tilfælde, hvor EU-støtte rettelig kan oppebæres af en anden part end konkursboet som umiddelbart modtager heraf, er, hvor kreditor har fået transport i EU-støtten forinden konkursens indtræden, og ansøgning om EU-støtte er indsendt inden konkursens indtræden. Er konkurs indtrådt, og søges der først om EU-støtte efterfølgende, vil en transporthaver i henhold til en generel vedvarende transport ikke vinde ret til EU-støtten. Dette begrundes med manglende individualitet af transporten.

Konsekvensen af, at ovenstående retsstillinger ikke overholdes i praksis, og i alt fald behandles divergerende af praktikere og jurister, er, at visse kreditorer tilgodeses før andre, og i visse tilfælde uretmæssigt. Anses EU-støtten for omfattet af ejendoms pantet, vil den indgå i panthaverregnskabet og således tilgodeses ejendomsparthaver. De

simple kreditorer vil således ikke få del heri. Ofte ser vi imidlertid i landbrugskonkurser, at panthaverne og de største simple kreditorer reelt er de samme, hvorfor panthaver vil få del i EU-støtten, uanset om den anses som omfattet af pantet eller ej. Men i de tilfælde, hvor panthavere og de største simple kreditorer ikke er samme juridiske enheder, må problemstillingen i særdeleshed anses at have afgørende betydning for dækning af de simple kreditorer. Der kan være flere grunde til, at de simple kreditorer i disse tilfælde ikke protesterer imod, at EU-støtten bliver betragtet som omfattet af panterettighederne. Nogle af de simple kreditorer er som nævnt muligvis også panthavere, enten foranstillede eller efterstillede, hvorfor de ikke ser grundlag for at gøre indsigelse imod vurderingen. For dem, som ikke er panthavere, er det muligvis manglende kendskab til retsstillingen eller den juridiske behandling af udbetalt EU-støtte, der gør, at de ikke gør indsigelse imod behandlingen heraf. En afgørende grund kan tillige være, at de simple kreditorer er så små, at det ikke økonomisk kan betale sig at føre proces.

Fodnoter

[1] EU-forordning nr. 640/2014 af 11. marts 2014.

[2] Oplyst af Tinglysningssretten i Hobro.

[3] [TFL 2015.255](#) Formueretlige bemærkninger vedrørende hektarstøtteordningen af professor Hans Helge Beck Thomsen.

[4] [Bek. nr. 1259 af 26. oktober 2016](#)

[5] Hans Helge Beck Thomsen, Brugspanteret, 1. udgave, side 249 f.

[6] L.H. Gam Madsen, Panteret, 5. udgave, kapitel 1, afsnit 5.